

SALVEM EL DOFI VALENTÍ

Una vegada fa molt temps a prop del mar hi vivien dos nens, la Martina i en Joan. Eren molt aventurers i sempre buscaven tresors. Un dia la Martina i en Joan jugant a la platja van trobar una ampolla amb una nota a dins. La nota deia: "si us plau ajudeu-me sóc el dofí valencià, m'he quedat atrapat a una xarxa de pescadors i no puc sortir." Els dos nens, molt tristos van anar a casa en Joan a buscar la barca del seu pare

per a nara salvar el pafi

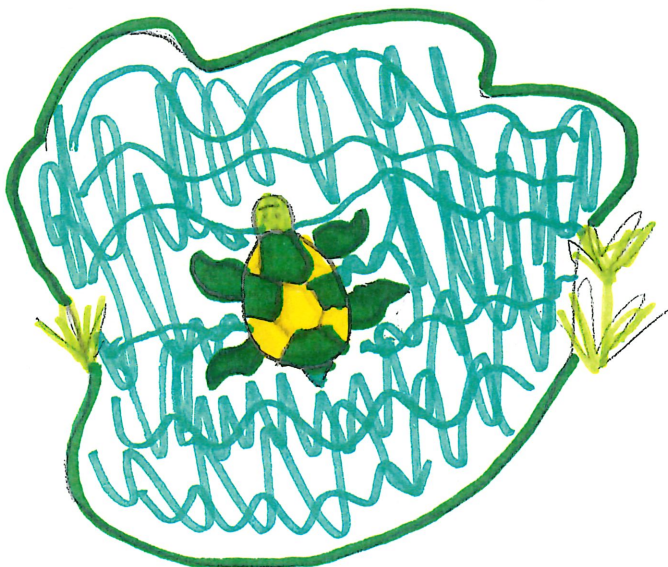
Valenti. van anar mar endins fins
que el van trobar i amb el matxet
del seu pare, van tallar la xarxa
i van alliberar en Valenti. I en
valenti. els va donar les gràcies.
I vet aquí un gos, vet aquí un gat
aquest conte s'ha acabat i si
no es mentida serà veritat.

Josep

LA TORTUGA RUS

Hi havia una vegada una tortuga que es deia Rus.
Vivia en un estany al costat d'un parc. En el parc hi havia
un tobogan, dos gronxadors i una caseta per els nens petits.
A la Tortuga Rus li encantaven els nens i nenes jugant en el
parc. La Rus era molt especial. Tenia la closca daurada i la
punta de la cua platejada. Els nens i nenes quan veien
la tortuga pensaven: Aquesta tortuga s'extingirà!

Un dia, va arribar un nen que es deia Pablo. Portava una llaua de cocacola. En Pablo, va llençar la llaua a l'estany, on vivia la tortuga Rus. Una nena que es deia Alys, que passava per allà, va veure a en Pablo llençar la llaua i li va dir: Pablo, no hauries d'haver llençat la llaua aquí. Perquè hi viuen animals i una tortuga molt especial i es podria morir i extingirse. En Pablo va fer cara de no entendre res. L'Alys li va explicar que la natura ens cuida molt i per això no li podem fer mal.

Alys va agafar un celebret i va ficar-lo dins l'estany. Quan el va treure en va sortir la llaua, dos ampelles de plàstic, un tovalló de paper, un cotxe de joguina. En Pablo ho va entendre tot. Des d'aquell dia, en Pablo no a llençat cap plàstic a la natura. La Alys, en Pablo i la tortuga es fan amics. Catacrac, catacrac, aquest conte ja s'ha acabat.

"Boika"

2n PRIM.

L'ARLET I EN MOGIC, UN ESQUIROL PETIT

Hola amics sóc l'Arlet i avui us explicaré una història sobre la natura, el canvi climàtic i el medi ambient. Esteu a punt? Doncs som-hi!

Hi havia una vegada un bosc molt llunyà on hi vivia molta vida animal. On no hi havia gens de plàstic, ni incendis i tothom vigilava tot el merder que feien a la natura. Fins que un dia tot va canviar. Va arribar un rei malcarat. Va decidir viure per allà. El primer dia molt bé, el segon bé i el tercer molt malament. Va decidir provocar la guerra. Sí amics, tot això va passar. Però no queda aquí, el rei malcarat li va arribar una notícia senzilla però molt difícil de fer. Però el rei, l'únic que va fer va ser el contrari, atacar, atacar i matar. Ostres amics és una història molt trista però no s'acaba pas aquí. El rei és tan poderós que va decidir conquerir tots els boscos d'animals . Però unes setmanes després de conquerir-los, un ésser màgic que era molt amable i maestuós li va dir:

-Eeee! Tu creus que el que fas és el bé?

-Doncs encara que diguis això, no canviaré el destí!

-Doncs d'acord però patiràs tu i ells!

-Ah si? Jo també moriré?

El rei es va veure obligat a prendre les mesures del bosc. Es clar que sí que ho va dir de mentida. Ja, ja, ja... aquesta que riu sóc jo.

Tornem al llibre. Quan l'ésser màgic li va dir allò, va tenir tant por que va caure al terra desmaiat. Els seus guàrdies volien venjança. Tots els boscos van venir a viure allà. Però van morir tots i només en va quedar en Movic, un esquirol petit. Aquella hora, en Movic es va posar a plorar. Estava sol, sense pares, ni amics, ni família. Però faltaba algú, jo. Van anar passant els anys i

els boscos i jo i en Mògic van descobrir coses noves. També venia a casa nostra a jugar amb els meus peluixos. Però un dia l'incendi va desaparèixer, va tornar la vida animal i després en Mògic va tornar a ser ser feliç. Us ha agradat amics? Ara sí que s'ha acabat! ADÉU!!! Però pot tornar a passar perquè el rei està viu ja ja ja.

Telra

CURS 2025-2026

3r de Primària

EL POBLE I EL PANTÀ ESTAN BRUTS

Hi havia una vegada un poble molt llunyà que es deia Così. Els habitants d'aquest poble compraven sempre moltes coses que estaven embolicades de cartró i plàstics i ho tiraven tranquil.lament en un pantà que tenien a prop del poble i que estava buit de la sequera que hi havia. El pantà era de color marró quan t'hi apropaves s'hi podia veure com es movien els cucs i feia tanta pudor que se sentia per tot el poble. El poble estava molt brut. Els papers estaven tirats pel carrer, els supermercats gastaven molt plàstic i a les fàbriques sortia fum de tanta brutícia.

Un dia el pantà es va omplir tant de brutícia que fins i tot es va fer una muntanya, la Júlia passava per allà i va pensar que no podia continuar aquella situació.

La Júlia era una noia que tenia els cabells arrinxolats, una camisa blava amb unes lletres de color verd que hi posava LOVE, uns texans mig trencats expressament i unes sabates Adidas. Aquell dia anava a tirar més cartró, plàstic i brutícia i quan ho va veure va dir que no podia ser que estigués tan ple i va anar a posar una denuncia a la policia, però la policia no li va fer cas.

Al cap de dos o tres dies va començar a ploure molt i es van inundar tot els carrers, els balcons, els parcs, les escoles i les feines, però sobretot el pantà ple de brutícia. El pantà es a anar omplint, omplint...cada vegada més fins que tota la brutícia va sortir del pantà i va començar a inundar tot el poble.

La gent del poble quan havien d'anar a treballar o anar a l'escola no podien perquè els cartrons tapaven totes les portes dels habitants de tan amunt que estava l'aigua.

L'alcalde que tenia molt de seny i que sempre anava molt mudat, molt cuidat i molt net va trucar als bombers i els pobles més propers que tenien més a prop perquè els poguessin ajudar amb tot el que poguessin fer. Aquests, quan van arribar a les afores del poble Còsi, van intentar entrar i intentar de resoldre-ho, però no van poder perquè hi havia massa aigua.

Sort en van tenir d'un dels bombers que era moreno, espavilat i intel·ligent. Aquest bomber, que es deia Jordi, va tenir una idea i era trucar els bombers helicòpters. Els bombers helicòpters van arribar de seguida i van poder aterrir al mig del poble i amb uns xucladors van treure tota l'aigua, tota la brutícia, tots els cartons i tots els plàstics, i així l'aigua va poder anar marxant per les clavegueres dels carrers.

Al final de tot el bomber que era en Jordi, que és el que va tenir l'idea, els hi va dir que no podien contaminar mai més i si ho feien tindrien un gran càstig i una gran conseqüència.

I així els habitants de Còsi van aprendre la lliçó i no van contaminar mai més.

EL RIU ÉS VIDA

Ajuda me quedat encallat en una ampolla de plàstic que algú m'ajudi!!! Soc aquí...!! Ai hola no t'havia vist, suposo que et deus preguntar com he arribat dins d'una ampolla de plàstic. Doncs tu explicar-he, però abans em presento soc la niki i soc un peix. Segueixo, tot va començar un divendres tempestuós, plovia vots i barrals, sort que jo estava resguardada en la peixera número cinc compartida amb els meus amics peixos Bette. La nostra única decoració eren unes algues de plàstic roses semblava màgic de fet jo tenia molta sort perquè tenia el millor amic del món en rosko, tenia el millor menjar del món i la millor peixera del món. Segueixo, la tapa de la peixera es començava a obrir cosa molt rara perquè ja ens havien donat la nostra ració de boletes. Després que la tapa s'obrís del tot una noia d'ulls blaus i una cabellera curta va agafar un salabret, una cosa per agafar peixos, i el peix que volia agafar era jo!, vaig córrer tant com em va permetre la cua, però el salabret va ser més ràpid que jo i em va atrapar. Tres minuts després ja era dins d'una caixa transparent amb una tapa de plàstic de color blau i una nansa de color groc la meva única companyia era una planta molt antipàtica perquè ni tan sols em va respondre quan li vaig dir hola. Una estona després un home en barba ven marrona em va agafar la caixa i em va posar dins d'una furgoneta negra amb el logo de l'aquari. La furgoneta després de molta estona va arribar al seu destí. Que era una casa blanca amb un jardí preciós ple de flors i amb un caminet i al final del caminet hi havia una porta de bambú preciosa i d'aquesta porta en va sortir un home molt alt vestit molt elegant seguit d'una dona també molt alta amb un vestit rosa salmó i una cabellera llarga i llisa recollida en una trena. L'home va donar les gràcies a l'home que m'havia portat fins a ells i em va

agafar més ben dit va agafar la caixa que em portava a mi després es va acomiadar del repartidor i va entrar a casa. Tres minuts després l'home que va resultar que es deia Liam em va deixar en una taula més blanca que un vampir a l'hivern. I allà em vaig quedar jo sola mirant al meu voltant no hi havia ni una ànima. Després va venir la dona d'en Liam que es deia Caterina amb unes tisores cel·lo i un paper de regal. Tot el material el va disposar sobre la taula i va començar a mesurar la caixa i quan va acabar es va posar a tallar el paper i en acabat va aixecar la caixa i la planta antipàtica se'm va tirar a sobre. Sort que la Caterina va obrir la tapa i em va treure de sobre la planta i després em va deixar sobre la taula i al cap d'uns tres minuts em va tornar a aixecar a mi i a la meva caixa per sort la planta antipàtica no se'm va tirar a sobre i la Caterina em va tancar tot el camp de visió amb el maleït paper de regal. Estar a les fosques és molt incòmode sabeu?, és com si entres dins d'una habitació i apaguessis el llum no sabries si hi ha una cosa amb que et puguis entrebancar. Diria que vint-i-quatre hores després perquè no veia el rellotge, però sentia les campanades. Això després de vint-i-quatre hores algú em va aixecar la planta antipàtica no es va moure ni un centímetre, en canvi, la meva caixa la van disposar sobre una taula mutable ho vaig saber perquè hi havia desnivell com si fos una frontissa. I allà tot estava en silenci no se sentia ni una ànima. Ho això em pensava fins que vaig sentir un sorollet de res com una passa, però més fluixa per això vaig pensar que era un nen. Després del sorollet vaig sentir un sorollàs com "moltes felicitats" i "per molts anys". Una estona després una moguda em va destarotar i de cop zas algú estava estripant el paper i poc després ja tornava a veure tot. I també tothom em veia a mi!! I els ulls que em miraven eren uns ulls blaus, un nen em mirava de molt a prop. Després de la festa

ell se'm va endur a l'habitació i allà el nen em va deixar a sobre d'una calaixera de fusta. Jo tan cansat de tant xivarri vaig fer una cosa que me'n penedire vaig tancar les parpelles. I just en aquell moment el nen que es deia Guillem va entrarar i em va veure. Tot el que va passar després va ser molt ràpid el nen va cridar i un munt de corredisses després van portar la caixa al vàter i mi van abocar. I a sobre van tirar la cadena i jo vaig ser arrossegat per un corrent molt fort. I el corrent em va dur a un riu suposo que en el seu temps era perfecte per anar d'acampada, però ara era un riu ple de plàstics i un munt de deixalles i així he acabat dins de l'ampolla, també allà vaig conèixer un ànec que es queixava de la contaminació. Però de cop el corrent em va arrossegar fins a una casa de fusta i allà fora jugava una nena amb una nina, veurem va agafar l'ampolla i em va ajudar a sortir, però no em va deixar al riu si no em va ficar dins d'una gerra d'aigua. La nena es deia Llum va estar una estona contemplar-me fins que va arribar els seus pares en i la llavors tots junts van seure a taula per dinar. i els vaig sentir a dir que avui havien recollit 32 plàstics . Jo en sentir-ho vaig posar a cridar i la nena que era de cor pur em va poder entendre ella em va dir que els seus pares treballaven per un món millor jo els vaig dir que al riu de l'ànec que es deia Congo estava molt brut i ells sense pensarso es van posar a treballar netejant el riu mentre la llum va ser entrevistada pel seu coratge ella va dir "no cal que cuidem la terra només cal que la deixem tranquil·la" uns anys després el riu Congo lluia com una estrella i tot gràcies a la llum i la seva família. A i jo vaig viure amb ells unes de les millors persones del món. I conte contata espero que us hagi agradat.

Llibre bell. (5è)

EL DESASTRE MÉS GRAN

Vet aquí una vegada, en un poble del Sud d'Àfrica que es deia Samoritah, va passar una història molt sorprenent. Samoritah era un poble que tenien molts camps de conreu, arbres fruiters, horts i molt blat. Era el poble més petit de tot Àfrica, només hi havia 423 habitants. Les antigues llegendes deien que, tothom que vivia a Samoritah eren molt afortunats perquè, encara que fossin pobres, eren molt alegres i feliços amb el que tenien. Era un poble molt calorós, sempre estaven a 45°, tot i que, fos a l'hivern. En aquest poble, hi vivia la família Takin. En Kaiow, el germà més gran, en Sori, el mitjà i en Miso, el més petit. Ells vivien amb els seus avis en Wall i la Kisi. Vivien amb els avis perquè els seus pares, per culpa del fort temporal del mar, havien patit un accident amb el seu vaixell de pesca. La família Takin tenien horts i mangos, molts mangos.

Un bon dia en Miso va sortir a fora a veure com havien anat les pluges de la nit anterior, però resulta que no havia plogut gens. En Miso va pensar que era molt estrany que no ploqués, normalment cada nit de primavera plouia. L'endemà tampoc va ploure ni l'altre, ni l'altre, ni l'altre... i en Miso estava molt preocupat. Fins i tot va sortir a la televisió que Samoritah patia la sequera més gran vista mai a tot Àfrica.

Anaven passant els dies i cada dia podien veure com els camps de conreu estaven cada vegada més secs i totes les collites es morien, el blat també i els mangos, a poc a poc, s'estaven podrint. Als carrers no hi voltava ningú de la calor que hi feia. Tothom estava molt trist i preocupat. En Miso estava molt amoïnat pels mangos, però més pel seu

avi, en Wall, que feia molts dies que no bevia aigua per la sequera. Així que va anar a veure la seva àvia la Kisi.

- Àvia m'has d'ajudar! Com puc salvar els mangos? - va dir en Miso.
- No sé com parar la sequera... - va respondre l'àvia.
- Però no saps cap solució? - va dir seguidament en Miso.
- No, jo ja estic prou enfeïnada curant al teu avi com per pensar amb els mangos - va dir l'àvia.
- Àvia, pensa que és el desastre més gran que viuré en tota la meua vida!- va afirmar en Miso.

L'àvia ja sabia que en Wall li quedarien pocs dies. Tenia una falta de deshidratació molt greu. L'avi deia que tota l'aigua que tenia era pels seus nets perquè a ells els quedaven molts dies per viure, però ell ja estava a punt de morir-se. Els metges deien que no només tenia deshidratació, sinó també tenia cops de calor. En Miso tot pensatiu estava a la seva habitació, pensant en la solució. De cop i volta, ell va veure un forat a terra, si va apropar i va veure una caixa de plata que posava: "Secrets i solucions". La va obrir i va veure una carta i un comandament. A la carta hi posava que baixés al subterrani, ell tot poruc, hi va baixar. Seguidament, la carta li indicava que premés el botó vermell del comandament i llavors van aparèixer unes escales amb una porta gegant que no havia vist mai. Va obrir la porta i de cop, va aparèixer un pou molt i molt gran. Van trucar a tothom del poble perquè vingués a buscar l'aigua per beure, per rentar-se i també per regar els horts o camps de conreu.

Els seus germans estaven molt orgullosos d'en Miso i els seus avis també. En Miso anava cridant: "Visca tot s'ha solucionat!". La Kisi, va donar

aigua a l'avi que, de mica en mica es va anar recuperant. Tots els germans van repartir aigua per tot el poblat. Tothom va poder beure, cuinar, rentar-se i regar. Els mangos van tornar a ser bons i els van poder vendre als poblats del voltant. A partir d'aquell dia van aprendre tots una gran lliçó. L'aigua era molt important per a les seves vides i s'havia de cuidar. Els tres germans van crear un invent per a reutilitzar l'aigua per regar, que avui dia tothom pot tenir-lo a casa seva. Els avis van estar molt orgullosos dels tres nets.

"SINCRO23" (GèA)

EL LABERINT CLIMÀTIC SENSE SORTIDA

Un bon dia d'estiu en Peterbot i en Robin estaven jugant al joc preferit del dos, que tractava de recuperar la corona del clima en mig d'un laberint. Aquell dia havien d'aconseguir l'última corona del clima que la tenia un bruixot, per això va quedar d'acord per aconseguir-la junts.

Van començar la partida i els hi sortien missatges de hackers i de cop les seves cases es van començar a transformar en el joc, i es van trobar a dins del joc junts a l'entrada del laberint.

A l'entrada del laberint es van trobar amb una pantera que parlava i els va ajudar en tot el trajecte.

El primer obstacle que es van trobar va ser una tempesta elèctrica que els va dur molts problemes.

-Em trobo malament- va dir en Robin.

En Peterbot va donar-li la seva jaqueta i van poder continuar una estona, perquè va començar a ploure cada vegada més i van haver de construir una base per esperar que passés la tempesta. Després van continuar i es van trobar amb el camí tallat per esbarzers i van trencar-los amb pals fàcilment perquè estaven molts secs per la gran sequera. Just sortir es van trobar amb un follet que els va proposar un enigma, els va dir:

- Si resoleu l'enigma podreu continuar si el falleu haureu de tornar enrere.

- Quantes patates podem posar en el meu barret ple de patates?- va dir el follet

-Cap! Perquè el tens ple de patates- va dir en Robin.

Els dos amics i la seva estimada pantera van continuar el trajecte, de sobte es van trobar en mig d'una gran nevada, però en Peterbot va tenir una idea que els salvaria la vida. Van construir un iglú!!! Allà van estar dos dies sencers, dormint, menjant i passant el dia allà dins. Un dia en Robin es va llevar i va veure que ja no nevava, ràpidament va anar a despertar en Peterbot i la pantera.

Tots tres van continuar pel laberint i cada cop es feia molt més difícil, llavors es van trobar amb dos bastons i van tenir una idea, van fer llances!!! D'ara endavant no havien de patir, perquè es podien defensar molt bé.

Les llances van anar molt bé, ja que es van trobar amb una colla de micos que els atacaven per tot arreu, la pantera els mossegava i els espantava i els dos amics es defensaven amb les llances.

Finalment van derrotar els micos. Van caminar, caminar i més caminar i no trobaven el camí correcte. Al cap d'una estona van començar a tenir molta calor i molta set, de sobte van veure esquerdes al terra de la calor que feia.

La pantera ja no podia caminar i en Robin li va donar les últimes gotes d'aigua que els quedaven.

L'endemà van veure una llum daurada i van deduir que era la corona del clima que feia tant temps que anaven a la seva recerca. Això els hi va donar molts ànims i van accelerar el pas.

Com que s'acostaven cada cop més al centre del laberint havien de vigilar amb les trampes climàtiques. La primera trampa que es van trobar va ser un pilot de brossa tirada per terra, això els va dificultar la respiració, però van passar-ho molt ràpid. Després van trobar-se amb lava per tot arreu, van córrer al màxim i van saltar a través de les pedres de terra.

Al final, van veure la corona del clima, però malauradament al seu costat hi havia un bruixot molt dolent. Van fer una lluita que va durar molt temps, però els tres amics van sortir gloriosos, van agafar la corona del clima per tornar el clima al seu estat natural.

Els tres amics van celebrar-ho molts dies, van estar molt contents que el clima tornés a la naturalitat i que tothom tornés a ser feliç per sempre més.

FOOTBALL CORE :)

6è B

ELS LLOPS DE LA MORT

EPÍLEG_NENA BONICA:

En una caseta enmig del bosc acabava de néixer una nena d'ulls marró mel. Just en el moment que treia el cap, va esbossar un gran somriure. La mare se la mirava enorgullida i pensava:

- Quina filla tan bonica! No em crec que sigui la meva!

CAPÍTOL 1_UN NOI AL BOSC:

Una noia bonica d'ulls marrons i cabells arrissats de color pèl-roig estava corrent pel bosc quan...

Bu! un nen de cabells curts i ulls marró mel, la va sorprendre. Ella, que ja estava acostumada a aquest tipus de broma per part dels seus germans, no es va espantar; en canvi, sí que es va sorprendre de trobar-se un nen, o més ben dit un noi, tan guapo enmig del bosc abandonat. Tot i així , es va presentar.

-Ei! No hauries de voltar per aquí tu sol! -li va dir la noia-. Doncs tu tampoc! No creus? -li va contestar ell sense miraments-. Ja... La meva mare no em deixa però jo m'escapo -va reconèixer ella-. Que trapella que ets! Jo soc l'Eiden, setze anys, i tu?

-Jo soc la Ginesta, quinze anys, en faré setze el vint-i-quatre de juny.

CAPÍTOL 2_UN SALT ENDAVANT:

Unes setmanes després de varies quedades espontànies i d'amagat, van començar a sortir junts com a parella; i arribà el dia més temut, els setze anys. La mare va preparar el partís i van bufar les espelmes; tot normal, com cada any, fins que el pare va obrir la boca: -Bé Ginesta, ja ets gran; t'has de fer autònoma i trobar una casa. La Ginesta va trencar a plorar.- Soc massa jove per marxar! -els va dir amb llàgrimes als ulls-. I també amb l'edat suficient per a trobar xicot i habitatge! -va insistir el seu pare-. Aquest comentari, però, la va contradir i la va fer pensar en una nova vida, lluny d'allí, amb una nova família. -D'acord doncs ara mateix faré la bossa!

Aquella tarda va anar a buscar el seu xicot per endinsar-se pel bosc que, l'Eiden, que vivia allà, es coneixia com el palmell de la seva mà, i així els dos junts comencen la recerca d'un nou destí.

CAPÍTOL 3_UNA TROBADA DESAGRADABLE:

Jocs Florals 2026 _IE Mossèn Cinto

Caminant pel bosc, abans anomenat "el bosc abandonat" van trobar-se molts arbres estranys i tenebrosos. Per sort, a la nit, quan el sol ja es ponía per l'horitzó, van trobar una caseta de fusta; mig ensorrada, però faria el fet.

A mitja nit van començar a sentir uns sorolls i van pensar que només eren mussols, però de sobte, com un espeterneec... Auuuuuuuuuuuuu!

CAPÍTOL 4_UN "NO PUC" ESPERA'T:

-És clar! Com no hi he caigut! Avui som lluna plena i tot i que algú com jo visqui al bosc, ningú pot aturar el cicle de la lluna! -S'estremia l'Eiden, que acabava d'adonar-se del que passava-. I doncs? Per què estàs tan angoixat? -Li va demanar la Ginesta tota encuriosida i una mica preocupada-. -Doncs perquè són una manada de llops! I a sobre la dels llops més grossos del bosc! Fan mínim uns setanta centímetres d'alçada i un metre i mig o dos de llargada; surt i corre abans que arribin!

-No puc!- Li va dir la Ginesta-. Com que no?- Li va preguntar ell desconcertat-. Doncs que no puc! No sento llops només una melodia que em recita el bosc, com si em volgués avisar d'un perill innat! Com si em cantés!

-Ja m'ho pensava! Tu no ets una humana normal! Ets especial!

CAPÍTOL 5_NORMAL O ESPECIAL:

- Perdona? M'estàs insultant?- Li va dir indignada la Ginesta- No, és clar que no! Jo tampoc soc normal, però no t'ho podia dir fins que tu fessis setze anys!- Intentà tranquil·litzar-la l'Eiden-. I què és el que no em podies dir, si es pot saber?- Li digué ella-. No et podia dir que jo visc al bosc perquè en sóc l'esperit! I no t'ho podia dir perquè el consell dels savis no m'ho permetia!- Va confessar-li-. Ostres, aquesta sí que no me l'esperava! I ara què faig amb tot això que puc fer?

-Va preguntar una mica preocupada-. -Simplement canta-li per saber què ens diu!

Un cop passat tot, amb l'ajuda de la lluna, la màgia del bosc i totes les forces que tenien, van aconseguir desfer-se del malèvol malefici de la lluna plena conjurat pel mag més antic i perillós del món.

CAPÍTOL 6_LA FETILLERA:

Jocs Florals 2026 _IE Mossèn Cinto

L'endemà al matí, van reprendre la marxa cap al nord, però just en un moment de no res... CRAC!
El soroll d'unes branques que es trencaven del mateix terra que estaven trepitjant.- Ahhhh!
Havien caigut de ple en una trampa molt ben amagada.- Ostres, quina mala sort! Just ara que
anàvem bé!- Va queixar-se la Ginesta.

Van sentir el soroll d'uns passos que s'apropaven i... Bu! La veu d'una noia jove va ressonar per tota la cavitat enfonsada a terra.-Us tiro una corda, tot i que això se suposa que era per caçar el sopar.- La noia, molt amable, els va ajudar a sortir del forat. -Soc l'Auria, i vosaltres? Per cert, què feieu per aquí? -Els va preguntar-. -No res, només passàvem per aquí per seguir el nostre camí tot recte però... Bé, ja ho has vist, hem caigut a la teva trampa! Nosaltres som l'Eiden i jo, la Ginesta.

-Encantada de conèixer-vos!- els va saludar la Martina¹. -No us espanteu, però us he de dir que soc una fetillera -els va comentar ella preocupada-. Cap problema, nosaltres som una comunicadora amb animals i jo, l'esperit d'un bosc.- va dir l'Eiden.

- Ohhh! Uau! Voleu venir a casa a prendre un te? És que visc sola i vosaltres dos tampoc és que feu gaire bona pinta!

-Gràcies! Nosaltres encantats! -Van dir l'Eiden i la Ginesta a l'uníson-.

CAPÍTOL 7_NOVA VIDA:

Gràcies al fort vincle que havia unit als tres amics, l'Eiden i la Ginesta es van quedar allí per viure-hi i fer companyia a la fetillera.

CAPÍTOL 8_PAGESOS INDIGNATS:

(Dos anys i alguns mesos més tard) Al poble...

-Que no! Que ja n'estic fart de tants llops! Els hem de matar a tots! -Va dir un home-. Tranquil Fluvià! Només són animals salvatges amb gana!- El va intentar tranquil·litzar la seva dona, l'Ethereal, la més bonica del poble, que sembla de porcellana- Sí home! I quatre bous i tres pollastres, i dos ous i una cabra! Els hem d'eliminar a tots! D'aquí a dos dies no en quedarà ni un! Avui mateix convocaré els caps de família a la plaça!

Aquella nit, a la plaça del poble, tots els caps escoltaven atentament i anaven assentint amb cada argument que donava en Fluvià sobre la existència d'aquells llops tan grans que els deixaven sense bestiar. Al final d'aquella reunió van decidir, entre tots els presents, que l'endemà a la nit

Jocs Florals 2026 _IE Mossèn Cinto

(Divendres) anirien amb torxes al bosc i el cremarien, així els llops haurien d'emigrar cap al nord.

CAPÍTOL 9_PREOCUPACIÓ CONTINGUDA:

L'Auria, l'Eiden i la Ginesta s'havien instal·lat al bosc per viure i quan es van assabentar que volien cremar el bosc es van espantar molt; ells estimaven el bosc i els seus habitants com si fossin els seus pares. I aquells llops gegants, als quals ells també temien, eren la raó de la revolta pagesa. Tot i així, els volien derrotar, però era impossible perquè eren els llops de la mort i no moririen amb el foc.

CAPÍTOL 10_LA REVOLTA:

Aviat es va fer divendres i tots els vilatans es van ajuntar a la plaça. Tots portaven torxes enceses i estaven esperant en Fluvià, el promotor de tot allò. Quan va arribar els va dedicar unes paraules desitjant-los sort i salut i just després es van encaminar tots cap a l'interior del bosc.

El trio ja estava a punt de sortir de casa per anar al bosc per a salvar-lo quan de sobte, a l'Eiden li van començar a fallar les cames i es va desplomar a terra. Les úniques paraules que li van sortir de la boca va ser: "Ja han començat, només podreu curar-me si feu un te de..." i ja no va acabar la frase, però gràcies a l'experimentada fetillera, van comprendre que es tractava d'un te de ginesta, així que la mateixa Ginesta la va anar a buscar mentre l'Auria es quedava a la cabana per a cuidar-se de l'Eiden, que cada vegada s'anava debilitant més.

Mentrestant, al bosc, els pagesos s'estaven preparant per a cremar-lo; havien col·locat les torxes al costat dels arbres tocant la terra i tot i que malauradament eren mitjans de novembre, la flama avançaria bastant ràpid. Amb uns llumins van anar encenent totes les torxes; oficialment, havia començat la guerra.

CAPÍTOL 11_MORTS I SALVATS:

Corrent muntanya avall amb el vent fregant-li les galtes, la Ginesta es va trobar els llops, però aquesta vegada, gràcies a la seva comunicació animal, els va entendre i els va comprendre; eren els guardians de la vall dels llops, just on ella havia d'anar a buscar la planta curadora, així que, tan bon punt ho va saber, els va demanar si la podien guiar fins allí i ells li van dir que pugés al llom del cap de bandada.

Jocs Florals 2026 _IE Mossèn Cinto

Mentrestant, el poble ja s'estava encarregant del bosc i feia fugir animals i vides. Hi havia molta gent que es començava a sentir culpable, però en Fluvià n'estava content, orgullós i fascinat per tota aquella destrossa que estava creant. Se sentia poderós i gran mentre deixava que els altres fessin la feina bruta i matessin tot allò que trobessin.

Un cop davant la torre de la vall dels llops, la Ginesta va treure un tros de pa que tenia a la butxaca i el va donar als llops per recompensar-los i va entrar en un grandió edifici. Quan era a la quarta planta, va trobar una saleta il·luminada per un focus de llum tènue amb una vitrina on s'indicava el nom d'una planta i contenia la planta en sí. La Ginesta en va agafar el contingut i va sortir a fora on l'esperaven els seus meravellosos llops per a tornar-la a casa sana, estàlvia i ràpidament.

Quan els pagesos van adonar-se que no podien fer res contra aquells llops invencibles ja va ser massa tard; gran part del bosc estava en flames i només van poder fugir mig salvats per una pluja esclatada del no-res enmig d'un dia assolellat.

Quan la Ginesta va arribar a la cabanya, ella i l'Auria es van afanyar a bullir la ginesta amb aigua i fer-la prendre a l'Eiden, que de seguida es va recuperar del desmai.

EPÍLEG 2_:

La dama dels llops se n'havia anat a viure a la vall dels llops, concretament, a la torre on havia anat a buscar l'antídot per a l'Esperit del bosc, que ara vivia reencarnat en un roure antic, impedint que algú fes mal al bosc; i la Fetillera, es va quedar a la seva cabana, amb visites al poble, ja que ella era la del trio a qui li quedava més a prop i feia temps que ja buscaven les tres potes al gat, en concret, un que es deia Fluvià.

L'INCENDI

Tot el que explicaré ara són uns fets que els he viscut en primera persona. Va passar fa molt temps, però me'n recordo com si fos ahir.

Em dic Clara i actualment tinc 25 anys, però quan va passar la tragèdia jo tenia 12 anys. Era una nena ingènua que no es preocupava per res. Vivia amb el meu pare, la meva mare, el meu germà i el meu avi, que me l'estimava molt. Vivíem amb una casa en un poble rodejat de natura. Teníem un hort i sempre anava amb el meu avi a collir les verdures i a regar-les.

Era un dia de finals de maig, però feia una calor com si estiguéssim a finals de juliol. No era normal que fes tanta calor, estàvem com a 35 graus. El terreny estava molt sec, ja que feia mesos que no plovia amb quantitat i a sobre havia estat fent molta calor.

Cap al vespre vaig anar a l'hort amb el meu avi. Era un hort preciós, però per la sequera estava molt pansit. Hi havíem anat per regar-lo i així ho vam fer. Vam trigar una hora i mitja perquè l'hort del meu avi era supergran. Quan estàvem acabant vam veure que estaven queien quatre gotes, però sobretot que s'estava enfosquint molt el cel.

Vam anar cap a casa i ja teníem el sopar a taula. Tocaven cigrons amb béicon. Ens vam reunir tota la família i vam tenir un sopar molt tranquil. De cop i volta vam sentir un tro molt fort acompanyat d'un llamp. Hi havia una tempesta elèctrica i ja no plovia. Vam acabar de sopar i ens en vam anar directe cap al llit.

Dormíem amb la finestra oberta perquè feia una calor que no s'aguantava, era insuportable. Trigava molt a adormir-me i les nits em passaven molt lentes per culpa de la calor, em despertava cada dos per tres. Quan m'estava a punt de dormir de sobte es va

il·luminar el cel i un llamp va caure per allà baix a les muntanyes. Em vaig espantar, però no hi vaig donar importància i em vaig adormir.

A mitjanit em vaig despertar bruscament perquè vaig olorar molta pudor de fum. Quan ja estava una mica més desperta, vaig poder veure que la casa estava envoltada de foc. Ràpidament, vaig anar a cridar els meus pares, el meu germà i el meu avi. Havíem de sortir d'allà com més aviat millor.

La cuina començava a estar en flames, havíem de buscar una sortida segura. Ens vam dirigir cap a la porta principal, però pel camí ens vam trobar que no podíem passar perquè la sala d'estar estava en flames.

El meu avi li costava caminar i no podia anar gaire ràpid. En aquella situació s'havia d'anar ràpid perquè teníem el temps comptat i em feia patir que ell es quedés allà atrapat. Estàvem rodejats, però vaig tenir una idea, podíem sortir per la finestra de la meua habitació.

Vam aconseguir arribar a la meua habitació i sortir per la finestra. Quan vam ser a fora no sabíem què fer, no podíem agafar el cotxe i tampoc podíem anar caminant perquè estàvem rodejats de foc. No paràvem d'estossegar per culpa del fum. Per sort el meu germà tenia el mòbil i vam poder trucar a emergències. Al cap de vint minuts ens van venir a rescatar. No va ser fàcil, ja que hi havia molt foc i fum pels voltants. Ens van rescatar amb helicòpter i ens van portar a l'hospital perquè ens havíem intoxicat pel fum. Sobretot el més perjudicat va ser el meu avi que ja tenia els pulmons molt dèbils.

Durant la nit que vaig estar a l'hospital no vaig poder dormir gaire, encara estava en xoc per tot el que havia passat. Vaig estar pensant en el llamp que vaig veure abans

d'adormir-me, i vaig arribar a la conclusió que aquell llamp va ser el que va provocar tot l'incendi.

Al cap de dos dies vam poder marxar de l'hospital, menys el meu avi que es va haver de quedar perquè estava molt greu. La meva tieta ens va acollir a casa seva, ja que la nostra estava feta miques.

A l'incendi no només vaig perdre la casa que era la meva llar, amb totes les nostres pertinences i tots els records, sinó que també vaig perdre la cosa que més estimava en el món mundial, el meu avi. Sí, el final es va morir. Els seus pulmons no vam aguantar la intoxicació del fum i no podia respirar gairebé gens.

El meu avi una persona que sempre somreia, encara que el dia li hagués anat molt malament, ell estava somrient. Era la persona més amable i bondadosa que he conegut mai.

De cop i volta la meva vida va canviar completament, i vaig aprendre que s'ha de gaudir dia a dia del que tens, perquè en qualsevol moment se'n pot anar tot a la merda.

Va ser un incendi de 100 milions d'hectàrees, molta gent va morir atrapada. Vam tenir molta sort de poder escapar d'allà. A partir d'ara hem de vigilar molt perquè amb el canvi climàtic ens podem trobar amb fortes sequeres que poden provocar incendis.

ABANS DEL FINAL

Tot va començar en una primavera del 2023 a Barcelona, una ciutat on començava a ser perillosa, on no tot estava anant bé... Tot i així, un grup d'amics vivien la vida sense preocupacions. 7:00 del matí. Divendres 8 de maig.

-Quina mandra!! - vaig dir quan em va sonar el despertador. Minuts després, em vaig aconseguir aixecar del llit, em vaig vestir i vaig sortir per anar a l'institut. De camí, em vaig trobar amb les meves amigues, la Valèria i la Isolda.

-Ei nenes! Com anem??-els hi vaig dir animada.

-Bon dia, Ona!! -em van contestar rient. I vam continuar xerrant tot de camí cap a l'institut. En arribar ens vam trobar amb les altres.

-Bon dia, nenes!! -vam dir, les tres a la vegada, a la Blanca, l'Èlia i la Paula, i juntes vam entrar cap a classe.

A l'aula ens ho vam passar d'allò més bé, vam riure molt juntament amb els nens. A l'hora del pati vam anar a la cafeteria amb les nenes i en Pau, l'Oriol i l'Arnau. Vam estar parlant una estona quan me'n vaig recordar de les notícies.

-Gent, heu vist el que està passant últimament amb les fàbriques? -vaig preguntar intrigada.

- Sí, me'n vaig adonar ahir, espero que no vagi a pitjor -Va contestar la Valèria.

Com que els altres no ho sabien, els vam explicar que... Últimament, a Barcelona les fàbriques no estaven funcionant com tocava, ja que en feien molt ús i no tenien en compte que estaven creant un excés de gas tòxic. Tots i totes van quedar sorpresos, però de seguida vam canviar de tema i vam seguir cap a l'institut.

Vam passar els dies i les setmanes fins que el 10 juny, un mes després que van anunciar la notícia de les fàbriques, van donar l'alerta de gas tòxic a Barcelona concretament en el meu barri. Jo vivia molt a prop d'una i per mala sort va ser aquella mateixa fàbrica la que acabaven d'anunciar de fuga de gas. Jo en aquell moment estava al bosc del costat, que estava tornant de córrer, i no em vaig adonar del que estava passant, i per mala sort el vaig respirar. Els primers cinc dies no ho vaig notar res de res, vaig pensar que havia tingut sort i que no em passaria res, però no va ser així. Passada una setmana, vaig començar a tenir símptomes i vaig córrer a visitar-me a l'hospital, on de seguida, degut a la meva gravetat, em van ingressar a l'UCI. Em trobava molt malament, i la meva família estava molt preocupada. Ningú em podia dir què em passaria. Després d'una llarga espera i infinites proves, em van diagnosticar una estranya i poc coneguda malaltia als pulmons i que, malauradament, no hi havia una medicació per poder-me curar. Em vaig quedar completament destrossada i feta pols...

L'endemà, de dir-me la mala notícia, me'n van dir una de molt pitjor. Van entrar dos doctors i jo en aquell moment, vaig pensar que allò no aniria bé, i no em vaig equivocar. Em van donar sis mesos de vida. En aquell moment em va caure el món a sobre. Em va fer molt de mal veure la meva família i els meus amics destrossats i tristos per la notícia. Vaig estar una setmana més ingressada. Durant aquella setmana vaig estar pensant com podria aprofitar

aquests sis mesos i se'm va acudir una gran idea. La vaig començar a crear amb l'ajuda de les meves persones estimades. Gràcies a elles vaig poder acabar la meva llista "20 coses que vull fer abans de morir" i tenia molt clar que la volia complir. Un cop em van donar l'alta vaig arribar a casa i vaig començar a completar la meva llista.

La primera cosa de la llista era veure sortir el sol a la platja amb els meus amics. Així que, l'endemà mateix vam quedar a les 6 del matí a la Barceloneta. Feia una mica de fred, però ens vam asseure a la sorra amb mantes i vam esperar en silenci mentre el sol començava a sortir. Aquell moment va ser especial. Ningú parlava gaire, però tots sabíem que era important.

La segona cosa era dir a totes les persones que estimava com d'importants eren per a mi. Vaig passar dies parlant amb cadascun d'elles: amb la Valèria, amb la Isolda, amb la Blanca, l'Èlia i la Paula... També amb en Pau, l'Oriol i l'Arnau. Alguns ploraven, d'altres intentaven fer bromes, però tots em prometien que sempre em recordarien.

La tercera cosa era viatjar amb la meva família. Vam anar uns dies als Pirineus. Respirar aquell aire tan pur em feia sentir viva, encara que els metges sabien que la meva malaltia anava avançant. Vam caminar per la muntanya, vam fer fotos i vam riure molt. Els mesos anaven passant i jo anava marcant coses de la llista:

- Escriure cartes per a la meva família per a quan jo ja no hi fos.
- Fer un vídeo amb els meus amics recordant els nostres millors moments.
- Tornar a l'institut un dia per acomiadar-me dels professors.

— Plantar un arbre al bosc on solia anar a córrer.

— Mirar les estrelles tota una nit.

Cada cosa que feia tenia un significat especial. Encara que el meu cos cada vegada estava més cansat, el meu cor estava més ple que mai.

Quan ja només quedava una cosa a la llista, els meus amics em van preguntar:

—Ona... quina és l'última?

Vaig somriure i els vaig ensenyar el paper.

"Que la meva història serveixi perquè la gent cuidi el món i les persones que estima."

Uns dies després vaig tornar a l'hospital. Sabia que el final estava a prop. Aquella nit estava amb la meva família i amb els meus amics a l'habitació. Vam parlar, vam riure i també vam plorar.

—Gràcies per ajudar-me a completar la meva llista —vaig dir amb una veu suau.

La Valèria em va agafar la mà.

—I gràcies a tu per ensenyar-nos a viure.

De cop, un silenci calmant es va apoderar de l'habitació. Estava molt cansada, els meus ulls s'anaven tancant a poc a poc sentint una immensa tranquil·litat i amb l'últim sospir el meu cor va deixar de bategar.

L'INOBLIDABLE 2126

Portava una mica més d'una hora caminant i ja em feien mal les cames. M'havia passat la meitat del camí plorant i intentant no ofegar-me amb la màscara antiresidus nuclears que ens havia donat el govern feia tres mesos. Avui feia vint-i-sis anys que havia començat aquest malson i cada dia anava a pitjor.

A l'estat d'Illinois era molt complicat veure gent caminant pel carrer, tot i que encara era més complicat trobar un TGR, que són uns búnquers que aïllen a les persones del gas.

Feia massa estona que portava la màscara i ja començava a veure el món borrós. Em fallaven les cames i ja començava a notar la inflamació al coll provocada pel iode-131. Em vaig deixar caure a terra esgotada fins que vaig sentir el meu nom:

-Charlotte! -va dir una veu coneguda -Charlotte has de fer un petit esforç!-va ser l'última cosa que vaig sentir.

Em vaig despertar a un lloc que coneixia molt bé, no era un TGR ni res per l'estil. Era casa l'àvia d'en Lucas, el meu millor amic que m'acabava de salvar la vida. Aquella dona era conscient que tot això podia passar i va protegir casa seva com si fos un TGR perquè ella i el seu net orfe poguessin viure tranquils.

L'àvia d'en Lucas, que, per cert, es deia Martha, em va portar un got d'aigua i quan vaig agafar forces els vaig explicar la meva situació actual:

-Em sap molt greu la pèrdua dels teus pares Charlotte -va dir el Lucas amb to preocupat després de sentir la meva petita història -Saps com ha passat?

-Excés de contingut de iode-131 acumulat a les màscares, els van robar les extres.

Es va fer un silenci sepulcral. A part de tenir problemes ambientals molt preocupants, la gent es dedica a robar màscares per vendre-les, perquè aquí cadascú pensa en ell mateix i saben que tothom els voldrà comprar alguna màscara per tenir-ne més.

-I ara que representa que hem de fer? Ens hem de quedar aquí tancats amb dues llesques de pa comptades? -en Lucas s'estava estressant -Fa anys que estem tancats a la cúpula i fa cinc mesos que només podem sortir de casa per situacions d'emergència. Només podem sortir amb màscares, el menjar escasseja, i cada cop hi ha menys màscares de recanvi...

-Deixeu-me ensenyar-vos l'origen de tot això i entendreu què hem de fer -va dir la Martha mentre treia una llibreta antiga de sota el llit -Entre aquestes pàgines trobareu les respostes a tots els vostres dubtes -Va dir mentre sortia de la sala -Potser ja és hora que ho sapigueu.

Ens vam mirar estranyats i vam començar a llegir. Ens pensàvem que tot això era culpa d'algun polític poderós de feia uns anys, però es veu que no.

El llibre estava escrit per una nena de quinze anys del Canadà. Explicava que el seu terror principal a la vida era la mort, i que qualsevol indicatiu de guerra o problema ambiental que pot provocar morts li provocava pànic. Per això va decidir investigar. Amb una lletra tremolosa explica l'inici del nostre malson.

Es veu que a partir del 2026 el món va anar a pitjor, semblava que a ningú li importava l'estat de l'aire i tothom seguia la seva vida normal. La gota que

va fer vessar el got va arribar el 2100, quan un polític molt poderós va llençar uns míssils a alguns països per poder aconseguir petroli. Aquests s'hi van tornar i alguns dels míssils es van desviar i van anar a parar aquí, a l'estat d'Illinois, on hi ha la concentració més gran de centrals nuclears del país. El iode-131 es va estendre per tota l'atmosfera a gran velocitat, però abans que es pogués desintegrar, van col·locar una gran cúpula a sobre de tot l'estat que prohibia l'entrada de llum solar i evitava que el gas s'escampés. Van instal·lar uns focus a l'interior de la cúpula perquè la gent s'hi pogués veure i cada tres setmanes oferien milions i milions de màscares anti gas. L'explicació de la llibreta semblava inacabada, però contenia un plànol de la cúpula on hi havia marcades quatre sortides i amb això en vam tenir prou.

De seguida vam saber què havíem de fer. Vam anar a buscar a l'àvia, unes màscares, aigua, menjar i vam marxar en direcció a la sortida est, que era la més propera a nosaltres. Quan vam començar a caminar l'àvia s'estava llegint el mapa:

-Sou conscients que això són quatre dies caminant, oi? -Ens va informar la Martha rellegant-se el mapa per vuitè cop.

-Exacte, àvia, i si aconseguim sortir farem tot el possible per treure tota aquesta gent d'aquí -va dir en Lucas amb un ànim que feia temps que no veia en ell -però ens hem d'assegurar que anem els tres junts, i sobretot, si sentiu cremor al coll, aviseu!

Pel camí vam trobar uns quants cadàvers i tot em recordava als meus pares. Vam passar la major part del camí sense parlar, fent-nos mirades d'aprovació. Vaig agrair el silenci que va romandre durant la resta de dies i em va servir per posar tots els meus pensaments en ordre. Vaig pensar en la

llibreta i de sobte vaig recordar una frase molt curta escrita a la contraportada "sereu vistos amb ulls de terror". Hi vaig estar donant voltes i no hi vaig trobar cap sentit, nosaltres érem humans, com tots, l'única diferència és que ens van tancar amb la intenció que no compartíssim aire net amb l'aire intoxicat i alguns hem nascut en aquestes circumstàncies. Em va arribar al cap la idea que ens podrien arribar a veure com una amenaça, però això no era possible, oi? Nosaltres no en tenim cap culpa. Vaig decidir no preguntar, ja que l'única preocupació del moment era la salut de la Martha.

Quan ens vam despertar l'endemà ja ens faltava poc per arribar, però l'àvia no es va despertar, tenia una inflamació notable al coll i ja no respirava. Vam portar el seu cos a un costat del camí entre unes roques i li vam deixar una màscara al costat per representar la dona lluitadora que era. Ens vam mirar amb en Lucas i vam plorar abraçats uns minuts, ara només ens teníem l'un a l'altre.

Deu hores més tard vam aconseguir trobar la sortida est. Vam agafar el pany enorme de la porta entre tots dos i la vam obrir. No vam arribar a notar ni la llum real del sol. No van passar ni dos segons des que l'havíem obert que tot de persones de l'exterior, que semblaven militars amb una gent encamisada a darrere, van deixar anar unes bombones que ens van expulsar iode-131 directament a la cara. La cremor del coll va arribar de seguida i amb el meu últim alè vaig agafar la mà d'en Lucas i vaig sentir:

-No podíem permetre que aquesta gent sortís al carrer, estan destinats a morir al mateix lloc on es van ficar, és culpa seva ser aquí dintre...

I allà, estesa a terra sense forces per dir res més ho vaig entendre tot. Els humans mai acceptaran les seves culpes encara que siguin del passat. I per ocultar els seus errors, la seva millor decisió és destruir-los.

I després es va tornar tot negre i els meus pensaments van desaparèixer.

Pseudònim: Fulla d'estiu

3r ESO B

ARRET

Arret. Un sol nom. Tot un món.

Hi ha una història que fa temps que vull compartir. No serà bonica, ja li dic d'entrada. Amb ella no busco això. L'únic que aspiro és expressar una realitat que, per molt dolorosa que li pugui arribar a semblar, segurament, i amb tots els meus respectes, ha estat ignorant durant anys.

Al personatge principal li diré Arret, ja descobrirà el motiu; tot al seu temps.

Desitjo que vegi el què ella viu i com se sent, posant-se a la seva pell.

Així que ara, si es veu capaç, l'invito a endinsar-se en aquesta història, per veure-ho tot des d'un altre punt de vista.

Una última recomanació: presti molta atenció als detalls, per més petits i insignificants que li semblin.

L'Arret, des de fa uns anys, se sent cada vegada més malalta.

Què he fet jo per estar així?, quin mal he fet?, pensa ella mentre té calfreds.

La temperatura, que abans la tenia a un nivell normal, cada vegada se la nota més elevada i sap del cert que això no té res a veure amb la febre.

L'Arret, té uns veïns. Aquests, cada vegada la tracten pitjor. Està cansada d'ells, del fet que siguin tan egoistes i irresponsables i no es fixin en el bé de la comunitat.

No sap si ho fan expressament o si no s'adonen dels seus actes, però sí que sap que no es troba bé i que és per culpa d'ells.

Ella intenta seguir, no rendir-se. Tanmateix, els veïns cada vegada es porten pitjor amb ella i fan que el seu estat de salut només empitjori.

Li destrossen el jardí i li tallen les seves plantes. Li contaminen l'aigua de la piscina i li tiren tota la brossa a casa seva. Li malgasten la seva aigua i li perforen les parets i el terra. Quan engeguen algun vehicle, li tiren tot el fum a casa seva... De vegades, fins i tot, es tiren objectes amb els veïns del seu altre costat.

Així i tot, l'Arret no s'ha donat per vençuda i, moltes vegades, massa, ha intentat enviar missatges als inquilins del costat perquè vigilin més i siguin més respectuosos. De res ha servit i cada vegada se sent més desesperada. Ella els ha mostrat el que li estan fent i els ha suplicat de mil maneres diferents, però no sap si és que no la volen escoltar o que tant els hi és perquè els actes no han millorat.

L'Arret cada vegada té més clara la certesa del fet que són el seu propi verí, que només l'estan apropant al seu final.

Hi ha vegades que nota com la pell li crema. És la percepció de com si algú li estigués calant foc sobre la pell. De tant en tant, fins i tot, arriba a sentir el xiuxiueig de les flames.

No en té escapatòria.

Hi ha altres vegades que nota com si s'estigués inundant, com si una part del seu cos hagués caigut dins un bassal d'aigua i no pogués sortir-ne, s'ofega.

No en té sortida.

El pitjor és que, de vegades, li passen les dues coses a la vegada. Llavors se sent morir. Nota com si anés a caure al buit, sense ningú que l'aturi al final o com si s'estigués descomponent, fins a acabar només com a cendres.

No sap com seguir.

A tot això cal afegir-hi que, l'Arret, des de fa uns anys, té un dolor permanent. Bé, no sap del cert si és un dolor com a tal, però sí que sap que és una sensació molt desagradable que li genera malestar, angoixa i una mica de dolor, tot i que potser només és psicològic.

La sensació que ella té és de com si s'estigués ofegant o, bé, més ben dit, com si li faltés l'aire. El problema és que és sense pauses, cada dia. Crec que es podria comparar amb un atac d'asma o d'angoixa. També amb un refredat d'aquells que els mocs taponen les sortides de l'aire i no es pot respirar bé.

Aquesta, per a ella, és una de les pitjors situacions.

Està farta de tot, ja no pot més.

Sap que ho ha provat tot i que ha lluitat tant com ha pogut. Ara només desitja que els veïns, per una vegada, l'escoltin i intentin millorar, si no, sap que acabarà col·lapsant i que, això, la portarà a la seva fi, la seva mort.

Jo, com a narradora, només li demano una cosa: pensi vostè a estar permanentment sense poder respirar bé. A sobre, afegir-hi que la pell li cremi o a enfonsar-se en un bassal sense sortida. Posaria una mà al foc al fet que odia imaginar-se així, que ni que li paguessin voldria estar al seu lloc. Jo, si li soc sincera i si pogués escollir, tampoc voldria.

Finalment, amb una mica de pesar, però amb l'obligació de fer-ho perquè vostè ho tingui en compte i no ho oblidi, li advertiré una última cosa: amb la seva fi, la mort de tot i tots.

Bé, suposo que jo ara aquí he de fer un desenllaç bonic a la història i dir-li que és inventada perquè vostè avui pugui anar a dormir tranquil.

Doncs em sap greu anunciar-li que això no serà així i que aquesta història és tan real com que avui vostè, persona que l'acaba de llegir, està viva.

No sé si, amb totes les pistes i indirectes que he anat deixant al llarg de l'escrit, haurà pogut descobrir qui és l'Arret. Si no, no es preocupi, jo li explico.

Arret: Terra.

Només ha de llegir el títol del revés.

El que vull dir amb això és que hauria d'obrir més els ulls i mirar el seu entorn, encara que siguin petits detalls.

Pensi amb cada gota d'aigua malgastada, cada arbre talat, cada plàstic llançat al mar...

Pensi amb l'aigua que va deixar oberta mentre es rentava les dents, el paper que li va caure de la butxaca i no va collir, els viatges innecessaris que va fer amb cotxe, el dia que es va deixar la llum oberta...

Tot això l'afecta, a l'Arret, la Terra, i és responsabilitat únicament dels humans.

Jo, l'únic que desitjo amb tot el meu cor és que, ara, després d'haver llegit aquesta història i tenint en compte la meva última frase i les situacions explicades, vostè pugui aprendre a valorar tot el que té i a tenir una mica més de respecte cap a l'Arret, cap a mi.

Perquè sí, jo soc l'Arret. Jo li he explicat la meva pròpia història. Serà capaç de canviar-ne alguna cosa?

Tulipa, 4t ESO A

L'ETERNITAT ENTRE LES OMBRES D'ARGENMIR

L'any en què tot va canviar a Argenmir, la boira no es va aixecar de les valls en tot el mes de novembre. Era una boira espessa, amb olor de terra molla i de secrets antics, que semblava voler amagar la universitat del món exterior. La Diana Walker caminava pel campus amb el pas decidit que la caracteritzava. Al cap de vint-i-cinc anys, i a punt de graduar-se, no tenia temps per a fantasies. Portava les seves botes altes i una jaqueta negra que li donava un aire sofisticat, gairebé distant. Els seus ulls, de color gris acer, analitzaven cada detall del seu voltant amb una fredor que amagava una gran sensibilitat.

-Diana, m'estàs tornant a deixar enrere! - va cridar l'Elara Moon des de la distància.

L'Elara era tot el contrari; una explosió de cabells rossos daurats i uns ulls tan transparents que semblaven mirar a través de les persones. Tenia vint-i-quatre anys i era la seva millor amiga, tot i que de vegades la Diana pensava que vivia en un món paral·lel. L'Elara deia que sentia els arbres, que la natura li parlava. La Diana només hi veia biologia i paisatges, però l'estimava massa per a portar-li la contrària.

Aquell dia, però, l'atmosfera de la universitat es va carregar d'una electricitat estranya. Un alumne nou havia arribat feia poc: l'Alaric Blackwood. Tenia vint-i-vuit anys, o almenys això deien els papers, perquè hi havia alguna cosa en els seus ulls blau glacial i en els seus cabells negres corbs que delatava una maduresa impossible. Quan l'Alaric va veure la Diana per primera vegada al passadís de la biblioteca, es va quedar clavat

a terra. Aquella noia era la imatge exacta de l'Eleonore Mroczek, la dona amb qui havia compartit la seva vida feia més de dos-cents anys.

L'Eleonore tenia aquells mateixos ulls de boira i aquella elegància gairebé ferotge. L'Alaric, que en realitat sumava tres-cents quinze anys de solitud com a vampir, va sentir que el passat el colpejava amb força. Havia fugit de tot per refer la seva vida a Argenmir, però el destí li acabava de posar davant la persona que més l'havia marcat. L'Alaric va intentar apropar-se a la Diana durant setmanes, però ella era un mur de gel.

—No accepto invitacions de desconeguts que em miren com si haguessin vist un fantasma —li va dir la Diana una tarda, sota d'un paraigua.

—No et miro com a un fantasma, Diana. Et miro com algú que ha trobat una llum en la foscor més absoluta —va respondre ell amb una veu que semblava venir de les profunditats de la terra.

Finalment, la Diana va cedir. Hi havia alguna cosa en la tristesa oculta de l'Alaric que la fascinava. Van començar a quedar, primer per estudiar, després per passejar pels boscos que envoltaven Argenmir... La Diana no sabia que s'estava enamorant d'un depredador, d'un ésser que vivia entre les ombres. Però l'amor és cec, i en el cas d'ells, era també perillós.

Mentre el seu romanç creixia, l'Elara va tenir un incident que ho va canviar tot. Un dia, en acomiadar-se de l'Alaric, li va tocar la mà per accident. En aquell instant, una imatge terrorífica va inundar la seva ment: va veure boscos de cendra i animals caient morts. Va sentir el batec de l'Alaric, o millor dit, la seva absència. L'Elara va descobrir llavors que ella no era una noia normal; era una bruixa, i els seus poders es començaven a despertar.

La nit de la tragèdia va començar amb uns sorolls a la cuina de la casa de l'Alaric. En baixar, es va trobar amb un home alt, de cabells roigs foscos i unes cicatrius horribles que li creuaven la cara: era el seu germà, en Kalen Blackwood.

—Què hi fas aquí, Kalen? —va preguntar l'Alaric, tens.

—El nostre món s'està apagant, germà. Necessitem una bruixa per retornar els boscos i els animals com abans. I sé que la teva amiga rosseta és la clau.

L'Alaric es va negar en rodó, però en Kalen no havia vingut a demanar permís. Va citar la Diana i l'Elara al cor del bosc més dens d'Argenmir. Quan les noies van arribar a la clariana, l'atmosfera era irrespirable. L'Alaric va aparèixer poc després, però en Kalen ja les tenia encerclades.

—Diana, encara no saps amb qui dorms? —va riure en Kalen, amb una veu rascada i cruel—. Mira'l bé. Aquest noi que diu que t'estima no és humà. És un monstre que ha vist morir generacions senceres mentre ell es manté jove amb la sang dels altres. Té més de tres-cents anys, Diana! És un cadàver que camina, un paràsit de les ombres. La Diana va fer un pas enrere, mirant l'Alaric amb els ulls plens d'una barreja de por i incredulitat. L'Alaric, amb el rostre desfigurat pel dolor de la veritat, es va apropar a ella lentament, ignorant les amenaces d'en Kalen.

—És veritat, Diana —va dir l'Alaric, i la seva veu tremolava d'una manera que la Diana mai havia sentit—. Soc un monstre, un ésser condemnat a viure en la foscor per sempre. Però tu... tu ets l'única cosa real que he tingut en tres segles. Ets el meu sol en una nit eterna. T'estimo més enllà de la vida i de la mort, Diana. Ets la meva ànima, i sense tu, tornaré a ser només una ombra buida.

Les paraules de l'Alaric, tan plenes d'una passió desesperada, van estovar el cor de la Diana. Ella va allargar la mà cap a ell, oblidant el perill. Però en Kalen, cansat del sentimentalisme, es va llançar sobre l'Elara. La bruixa va reaccionar instintivament i una onada d'energia daurada va sortir de les seves mans. Les arrels dels arbres van cobrar vida, sacsejant la terra amb fúria.

—No em tocaràs! —va cridar l'Elara, amb els ulls brillants com estrelles.

Però la màgia de l'Elara era salvatge i descontrolada. En el caos, una branca enorme es va trencar amb un cruixit eixordador i va sortir disparada com una llança cap a l'Alaric, que estava d'esquena intentant protegir la Diana d'una altra amenaça.

—Alaric, no! —va cridar la Diana.

Sense pensar-ho, la Diana es va llançar per empentar-lo. El so de la fusta travessant la seva pell va ressonar en tota la clariana. La branca havia traspassat el pit de la Diana. El silenci que va seguir va ser absolut. L'Alaric va recollir el cos de la Diana abans que toqués terra, caient de genolls amb ella entre els braços.

—No, no, no... —sanglotava l'Alaric, intentant tancar la ferida amb les mans—. Diana, queda't amb mi. No em deixis ara, si us plau.

La Diana va somriure dèbilment, mentre els seus ulls es tornaven vidriosos. Amb l'últim alè de vida, va posar la mà a la galta de l'Alaric.

—Sempre... t'he estimat... —va xiuxiuejar ella, abans que el seu cap caigués pesadament cap a un costat.

L'Alaric va deixar anar un crit de dolor tan estripador que va fer que la terra mateixa semblés plorar. En Kalen, espantat per la magnitud del desastre, va fugir cap a la foscor. L'Elara es va quedar de genolls, veient com el bosc d'Argenmir floria de cop amb una vitalitat sobrenatural, alimentat per la sang de la Diana. El bosc era ara un paradís verd, però per a l'Alaric, el món s'havia tornat definitivament negre. Es va quedar allà, abraçat al cadàver de l'única dona que l'havia fet sentir viu en tres-cents anys, mentre la boira d'Argenmir els envoltava per sempre més.

Pseudònim: Lluna

4t ESO B

EL MISSATGER DEL PASSAT

Hi havia una vegada un pastor jove que es deia Josep, el qual vivia en una petita masia l'any 1350. Per a ell la natura ho era tot, La pluja era un regal, per poder cultivar les seves fruites i verdures, el bosc era un lloc sagrat, perquè li donava llenya per poder escalfar-se als hiverns freds i llargs, i sobretot li donava aliment. El cel era net i les estrelles es veien perfectament. Tenia una gran connexió amb la natura. Un dimarts d'octubre, però, tot va canviar, la tempesta més grossa i violenta que mai van veure els seus ulls, es va abatre sobre ell i la seva masia. El vent bufava fort, els llamps il·luminaven tot el cel i els trons atovaven. Molt espantat va anar a mirar que els seus animals estiguessin bé, però a l'estable de les ovelles, en faltava una. La seva preferida, la que tenia d'ençà que era un vailet. Preocupat, va sortir a buscar-la, i en endinsar-se al bosc, una boira densa i freda va començar a envoltar-lo, va notar que el terra sota els seus peus es tornava estrany, com si s'hagués obert un forat a sota seu. Va perdre l'equilibri i va caure en un remolí de colors i sensacions desconegudes.

En aixecar-se, el bosc havia desaparegut, el terra ja no era terra ni herba, sinó, una superfície negra i dura. Al seu costat hi havia edificis gegants que s'alçaven fins al cel, i uns monstres mecànics i sorollosos passaven "a tota pastilla". Tot era tan estrany! En Josep, amb el cor accelerat es va adonar que aquell no era ni el seu lloc ni el seu temps. Estava atrapat en un món desconegut i aterridor.

En Josep es trobava a un gran carrer de Barcelona. Estava confós veia cotxes passant a gran velocitat, sirenes sorolloses, gent que parlava un idioma que mig entenia, però li sonava estrany i accelerat. Va intentar orientar-se, però tot era nou i confús. Els edificis eren alts i ferotges, estaven

fets de materials que desconeixia, no hi havia cap rastre de la natura que ell coneixia.

Mentre caminava sense rumb, espantat i desorientat, es va trobar una noia que estava asseguda en un banc, mirant un aparell que segons el pastor era "estrany". La noia se'l va quedar mirant estranyada, fixant-se en l'aspecte d'aquell jove vestit amb robes velles. En Josep, amb por, li va preguntar on era i a quin any era. La noia, que es deia Adriana, sorpresa per la seva forma de parlar i per la seva vestimenta, va entendre que alguna cosa no anava bé. L'Adriana, que sempre havia estat curiosa i li agradava ajudar als altres, va decidir acompanyar a en Josep a un lloc més tranquil. El va portar a un parc proper, on hi havia alguns arbres i una mica de verd. Allà en Josep va poder respirar una mica millor, encara que l'aire encara era diferent del que ell recordava. L'Adriana li va explicar que era l'any 2026 i que es trobaven a prop de Barcelona una gran ciutat a la vora del mar.

En Josep no entenia res. Barcelona? 2026? Tot li sonava a un conte de fades o a una maledicció. L'Adriana, amb paciència, va intentar explicar-li com havia canviat el món en els últims segles. Li va parlar de la tecnologia, dels cotxes, dels avions, de la llum elèctrica... Però el que més li va impactar a en Josep va ser veure a l'Adriana parlar del canvi climàtic.

El va portar a la vora d'un riu que passava pel parc. En Josep es va quedar horroritzat en veure que l'aigua era bruta i escassa, molt diferent del riu cristal·lí que ell recordava. L'Adriana li va explicar que la contaminació i la sequera havien fet malbé el riu. I que molts altres rius o llacs del món estaven igual o pitjor. Li va parlar de les temperatures extremes, de les sequeres, de les inundacions, dels incendis forestals... En Josep no podia creure que els humans haguessin estat capaços de fer tant de mal a la natura.

L'Adriana li va ensenyar vídeos i fotos del desglaç dels pols, dels animals en perill d'extinció, de les illes que desapareixen sota el mar. En Josep sempre havia viscut en harmonia amb la natura. No podia entendre com la gent del futur havia pogut oblidar la importància de cuidar el planeta. Va sentir profunda tristesa i ràbia al mateix temps. Com era possible que haguessin permès que el món arribés a aquesta situació?

L'Adriana, veient la seva reacció li va explicar que molta gent era conscient del problema i que intentaven fer alguna cosa per canviar les coses. Li va parlar de les energies renovables, del reciclatge, de l'agricultura ecològica, de les manifestacions... Però també li va dir que no n'hi havia prou, que calia fer molt més i que el temps s'acabava.

En Josep amb el cor ple d'emocions, va decidir que havia de fer alguna cosa. Ell, que venia d'un temps en què la natura era sagrada, sentia que tenia una responsabilitat; explicar a la gent del futur el que havien perdut i el que encara podien salvar.

En Josep va mirar fixament a l'Adriana, i seriosament, li va demanar que l'ajudés a fer-se escoltar. L'Adriana, emocionada per la passió d'aquell noi d'un altre segle, va treure "aquell aparell estrany", que ella li deia mòbil, i va començar a gravar. En Josep va parlar directament a la càmera, descrivint amb paraules senzilles, però punyets la puresa de l'aire que ell respirava, el gust de l'aigua que es podia beure directament dels rierols i el silenci profund dels boscos que ja no existien.

En poques hores, el vídeo es va fer viral. Milers de persones es van sentir commogudes per aquell jove que semblava un fantasma del passat recordant-los tot el que havien sacrificat pel progrés. En Josep no entenia

com la seva imatge podia viatjar per l'aire a través d'ones invisibles, però veia en els ulls de les persones que passaven pel carrer una mica de penediment i un toc d'esperança.

De sobte, molt lluny es va sentir un soroll d'un animal, sonava com un beeee!
En Josep va veure com la seva ovella preferida apareixia i anava de pressa cap a ell. Abans que pogués dir una cosa, el cel es va enfosquir i una boira espessa, similar a la que l'havia transportat fins allà, va començar a envoltar els seus peus. En Josep va comprendre que el seu temps en el futur s'acabava.

Adriana - va dir ell agafant-li les mans,

No deixis que el món oblidi el que t'he explicat. Encara sou a temps de salvar el que queda.

Pseudònim: Un missatger

3r d'ESO A

(accésit)